

**Herman
Frederik
EWALD**

**Anna Hardenberg
Historisk Roman**

SFA-89 2013

H. F. EWALD

ANNA HARDENBERG

HISTORISK ROMAN

FJERDE UDGAVE

KØBENHAVN
JACOB ERSLEVS FORLAG

FR. BAGGES BOGTRYKKERI

1891

FORORD.

Sagnet om Kong Frederik II's Kærlighed til en Jomfru af Slægten Hardenberg er naaet ned til vor Tid og blev for mere end en Menneskealder siden fremdraget af **Carl** Bagger i hans bekendte Digt: «Sophia af **Hardenberg**».

Dog have Historikerne ikke villet indrømme, at dette Sagn havde noget faktisk Grundlag, indtil C. F. Bricka i sin for nogle Aar siden udgivne **Bog**: «**Frederik II's Ungdomskærlighed**», underkastede det en grundig Drøftelse og ved de af Geheimearkivet fremdragne Oplysninger forsøgte at bevise, at Jomfruen maa have været Anna **Korfitsdatter**, en Broderdatter af Rigets Hofmester, Ejler Eriksen Hardenberg.

Det herved tilvejebragte Materiale præsterer Bevis **for**, at Sagnet ingenlunde mangler historisk Berettigelse, og Hr. Brickas sindrige Gisninger have i det hele taget ført til et Resultat, som i høj Grad har Sandsynlighed for sig.

Paa det saaledes ved den historiske Kritik af **det** overleverede skabte Grundlag har jeg bygget det Arbejde, som herved forelægges Publikum, og om hvilket jeg har ment, at det trods den poetiske Frihed, af hvilken jeg selvfølgelig i Behandlingen af Emnet har gjort Brug, dog med Hensyn til Sagens Kerne turde kaldes en historisk Roman.

København i November 1880.

Forfatteren.

FØRSTE BOG

Første Kapitel.

En broderlig Ven.

Det var en solvarm Skærsommerdag i Aaret 1558. Himlen var disig, og de dirrende Luftbølger over Skaanes Sletter viste, at Solens Straaler med deres glødende Kys havde givet Jordens Pulsslag feberagtig Hast.

Søen gik højt og slog Skummet mod den gamle Strandmur ved Malmø, hvis Støttepiller og **firkantede** Taarne vare sorte af **Ælde**; men i de Revner, Tidens Tand havde givet dette Erik af Pommerns gamle Værk, voksede grønnende Mos og viftende Græs.

Byens spidse Gavle, høje Tage og de knejsende Kirkespir fortønde sig med usikre Omrids i **Sommer-taagen**; men nærmest ved Stranden traadte Kristian **III's** Borg, det ny Malmøhus, klarere frem og viste sig i Dagslyset med skarpe Skygger.

Middagstimens Døs laa over Land og By, og Slottet vilde have gjort Indtryk af en fortryllet Borg med indslumrede Beboere, hvis ikke nogle **Bøsse**-skytters taktfaste Trin havde vakt Genlyden i Krogene, da de drog ud for at afløse Strandvagten, som selv i Fredstid stedse stod paa Udkig paa den yderste Vold ved Sundet.

En stor, gul, dansk Dogge laa dovent henstrakt inde i Slotsgaarden i Skyggen af det store Taarn, hvor Hovedopgangen var.

Da Bøsseskytterne gik forbi, rejste den Hovedet

og spidsede sine Øren, men lagde sig igen **med** en hul Brummen. Ved denne Bevægelse kom til Syne en Sølvplade, som var fæstet paa Halsremmen og i hvilken var indgravet to sammenslyngede **E'er** og derunder et Ulvehoved, Mærker, som sagde, at denne Hund tilhørte Ejler Eriksen af Slægten Hardenberg.

Han var Slottets Befalingsmand, men for Tiden fraværende paa en Rejse i Lenet, hvorhen han ikke havde medtaget sin Ven og tro Ledsager, Hunden Samson, saa kaldet paa Grund af sin ualmindelige Størrelse, Styrke og Glubskhed. Det ædle Dyr havde fra Morgenstunden af ligget ved **Taarndøren**, ventende paa sin Herre, og da det, opskræmmet ved **Bøse**-skytternes Trin, løftede sit Hoved, troede det sagtens, at det var ham, der kom.

Maaske var Slotsbefalingsmandens firbenede Ven næsten det eneste Væsen paa Malmøhus, der længtes saa saare efter hans Tilbagekomst; thi Ejler Hardenberg var en Mand af strenge Sæder og øvede en Hustugt, som undertiden gjorde hans Regimente tryk-
• kende nok for hans undergivne.

Fru Sofie Pedersdatter Lykke, hans Broder Jakobs Efterleverske, som for en Stund havde fæstet Bo hos ham og styrede hans Hus, thi han var Enkemand, hun tog sig sikkert ikke hans Fraværelse nær.

Hun laa magelig henstrakt paa en Løjbænk i sit Kammer og nød Middagshvilen. En vid, grøn Sløjkjole laa løst om hendes fyldige Legeme; hun lænede Hovedet til sin højre Haand, over hvilken Huens **Baand**, som vare løsnede, hang ned, og en rig Flod af lyst Haar med kun lidt synlige graa Stænk vældede ud **over** hendes Skuldre. Hendes fyldige, faste Træk vare i **Ro**; og Udtrykket i hendes skarpe, **blaa** Øjne var vel ikke drømmende, men grundende, thi denne Kvinde og blide Følelser havde ikke meget med hinanden at skaffe.

Det var gerne hendes Vane, naar hendes Frænde Slotsbefalingsmanden var fraværende, at hitte paa et eller andet, hvormed hun kunde vise sin Myndig-

hed, hvilket da fremkaldte et Sammenstød imellem dem, naar han vendte tilbage og fandt sine Befalinger overtraadte. Maaske udtænkte hun noget af den Art, eller hun udregnede en eller anden Fordel, hun kunde gøre sig; thi hun forstod sig paa Pengesager saa godt **som** nogen Mand og ejede selv betydeligt Jordegods.

Dog af hvilken Art hendes Tanker end vare, saa vækkedes hun dog af dem, idet den lave Dør, som førte ind til hendes Kammer, gik op, og der viste sig to Skikkelser for hende, saa forskellige som Dag og Nat.

Den ene var en Jomfru paa sejsten Aar, slank af Skikkelse og iført en snæver, mørkeblaa Kjortel med Pufærmer og et hvidt Livstykke. En lille kruset, hvid Strimmel sluttede sig tæt om den slanke Hals, og en rig Fylde af lysebrunt **Haar** faldt ned over hendes Skuldre og Ryg. Paa Hovedet bar hun en lille fiffig Hat med en rød Fjer, og ved den ene Side af den hang et Slør af den Art, Kvinderne dengang brugte, og som de plejede at fæste for Ansigtet med en **Naal**, naar de gik ud; det gjorde da næsten en Maskes Tjeneste.

Men i dette Øjeblik var der ingen Maske for den unge Jomfrus Aasyn, og af det lyste to store, brune Øjne med Ungdommens fulde og friske Glans. Der var som en Solstraale i dette Blik, lysnende med himmelsk Glans og varmende dens Hjerte, som fik **det** at skue.

Dog talede hendes Træk et noget andet Sprog; thi vel vare Linierne i hendes ovale Ansigt rene og ædle, men tillige faste og strenge, den fint bøjede Næse skarpt mejslet og Hagen noget lang, hvilket gav hendes Aasyn Præget af en Viljestyrke, som vel næppe endnu var fuldt udviklet, men som sikkert var hende medfødt.

Det var Anna Korfitsdatter Hardenberg, Slotsbefalingsmandens Broderdatter og **Myndling**; og bag hende kom vraltende en lille firskaaren Kvinde med

et kvabset Ansigt, røde Haar og hvidgraa Øjne med et snu Blik, en forunderlig og afskrækkende Skikkelse at se til, et Vidnesbyrd om den dalevende Slægts Sans for det sælsomme. Det var Dværginden Zwonnike, Jomfru Annas Kammerpige og stadige Ledsager.

«Hvad **nu?**» spurgte Fru Sofie.

Det stolte i Anna Hardenbergs Aasyn og Holdning smeltede ligesom bort, et yndefuldt, næsten barnligt Smil viste sig om hendes smukt formede, friske Læber.

«Om I tillader det, **Faster,**» sagde hun, «gaar jeg med Zwonnike ned i Urtegaarden for at trække frisk **Luft.**»

I hendes Stemmes Klang var der ligesom et Slægtskab med det faste **og** strenge i **hendes** Træk; **den** var **fuldttonende**, men dyb.

Fru Sofie saa paa sin unge Frænke med et forskende Blik, smilede paa en egen Maade og **udbrød:**

«Ned i Urtegaarden, ej, **ej!**»

«Er det eder ikke **tilpas?**» spurgte Anna.

Fru Sofie vedblev at stirre paa Anna, og i hendes Blik var der noget af Slangens tryllende og ængstende Magt.

«Gaa, min **Dukke,**» svarede hun omsider, «og leg Skjul med Zwonnike; anden Tidkort venter dig vel ikke, al den Stund hans Naade og Sinderne lege Boldspil ude paa **Engen.**»

Anna Hardenberg blev blussende rød, hendes Øjne funkede; men hun gav intet Svar, vendte sig brat og gik, efterfulgt af den vraltende og grinende Zwonnike.

Ejler skulde vide dette, tænkte Sofie Lykke, da hun atter var alene. Dog, hvad kerer jeg mig om slig enfoldig gammel Prædiker og **Psalmesynger**, nu, han ikke er her! Dermed tænkte hun paa Ejler Hardenbergs strenge, men beaandede Guds frygt, der havde gjort ham, ligesom flere af hans samtidige, til Psalmedigter.

Lad hende gaa, tænkte hun videre, og gid Sommervinden maa tilføre hende den Lykke, jeg ønsker hendel —

Atter løftede Samson sit svære Hoved, men saa nu op med en hel anden Mine; thi de lette Trin, der lød ned ad Taarntrappens Stenfliser som en Hvisken, og de tunge, som fulgte efter, sagde det kloge Dyr, hvem det var, der kom. Straks efter laa dens Hoved mellem to bløde Hænder, og en kendt Røst **sagde:**

«**Samson!** Du lider af Kedsomhed, som jeg; kom og gaa **med!**»

Samson rejste sig langsomt og strakte sit vældige Legeme med en Gaben og et dæmpet Hyl, som om den af sit ganske Hjerte sagde ja til det Ord om Kedsomhed og var villig til at tage Del i lidt Tidkort; men Anna Hardenberg var rigtignok den eneste Person paa Slottet foruden Samsons Herre, som den lystrede og fulgte. Da de bægge vare yngre, havde de gjort mangan munter Fart med hinanden gennem Skove og over Marker paa Matstrup, Dragsholm eller en af de mange andre Gaarde, som den rige Ejler Hardenberg ejede eller som Lensmand var Bruger af.

Her paa Malmøhus var der dog ikke Tale om slig Omstrejfen; her var man til Hove. En lille Vandring i Hans Mikkelsens Urtegaard eller **Abild-**have, opkaldt efter denne Kong Kristian **II's** tro Mand, fordi han oprindeligt havde anlagt den, det var alt, hvad Jomfru Anna turde indlade sig paa, og naar hendes Farbroder var hjemme, endda nødigt uden i Faster Sofies Selskab.

Men hun var en tankefuld Sjæl trods sin Ungdom og elskede ligesom alle, der er sig selv nok, Ensomhed. Zwonniker var naturligvis, som hendes Herskerindes Lune bød hende at være, snaksom som en Skade eller stum som en Støtte, og mærkede straks, at det i Dag var fornødent at lægge Baand paa Tungen.

Hurtig gik Anna hen ad Fliserækken over Gaarden, gennem en lav Dør og en hvælvet Gang,

som i Slottets østre Fløj førte ud til Voldgraven paa det Sted, hvor en Gangbro var lagt over til Haven.

Dog vare alle Døre og Laager vel laasede, og Zwonnike maatte aabne og lukke, indtil de stod i Haven, hvor hun **gjorde** et Forsøg paa at indlede en Samtale med Jomfru **Anna**, men fik ikke en Stavelse til Svar af hende, hvorimod Samson, idet han spidsede Øren, lod en dyb Knurren høre.

Anna standsede og lyttede; hun kendte Samsons skarpe Sanser og frygtede for, at der maaske dog var nogen i Haven; men da hun i det samme hørte Herrernes Raab og Latter nede paa Engen, mente hun, at det maatte være denne Larm, der havde vakt Dyrets Aarvaagenhed, hvorfor hun **beroliget** gik ind i Haven.

Der vandrede hun ind under Trærnes Bladehang mellem Myrter og duftende Roser, idet hun indaandede den vellugtsvangre Luft. Den viftende Sommervind lagde en fin Rødme over hendes bløde Kinder, og hendes Øjne straaledede af Glæde over den Lykke, at hun en kort Stund uforstyrret kunde dvæle i det fri og lytte til Fuglenes Sang. Nu og da standsede hun og blev staaende i dybe Tanker.

Hvorpaa tænkte hun? Mon paa sin Barndom paa Skjoldmose i Fyn, hvor hun havde henlevet de første Aar af sit Liv lykkelig hos sin Fader Korfits og Moderen, Mette Skram, med sine Søskende, som nu vare spredte vide om i Verden? Dengang saa Fremtiden lys og sikker ud; men Døden bortrev bægge hendes Forældre, hun blev et hjemløst Barn og kom i Frænders Varetægt.

Denne tidlige Sorg havde givet hende et skarpere Syn paa Livet og en Alvor, som var over hendes Alder, 'om end muligt hendes Frænke og moderlige Veninde, Fru Birgitte Gjøe, havde bidraget sit til at styrke hendes moralske Kraft.

Paa Faster Birgitte, som hun kaldte hende, og hendes Husbond, Herluf Trolle, tænkte hun ofte og

gerne; til dem stod hendes Hu. Ingen Sinde havde hendes nærmere Slægtning Sofie Lykke, hvis Myndighed hun for Tiden var undergiven, indgydt hende Ærefrygt eller Kærlighed, som Tilfældet var med Birgitte **Gjøe**; og dog følte hun den dragende Magt, som var hin Kvinde given, ja, naar hun vilde være ærlig, maatte hun tilstaa, at hun ikke havde Magt til at unddrage sig en Indflydelse, som dog ofte vakte Urostanke og hemmelig Angest i hendes Hjerter.

Hun stod nu og grundede over Sofie Lykkes spydige Ord, at der ikke ventede hende anden Tidkort i Haven end at lege Tagfat med **Zwonnike**, fordi Hans Naade og Sinderne vare ude paa Engen, og den samme dybe Rødme, som disse Ord havde fremkaldt, begyndte atter at farve hendes Kinder, da en rasende Gøen af Samson skræmmede hende op.

Hunden var gaaet sine egne Veje, men den var ikke langt borte. Anna ilede, fulgt af Zwonnike, efter **Lyden** til Stedet, og hvad hun nu fik at se, formindskede ikke den blussende Rødme paa hendes Kinder.

Samson stod foran Indgangen til et Lysthus og sendte Klangen af sin dybe Røst ind under dets Løvtag; Lyden af en mandlig Røst, som taledede beroligende til Hunden, lød ud derfra, og der var i dens Toner en egen skarp Malmklang, som straks underrettede hende om, hvem det var, Samson i sin Vrede holdt fangen.

Hun kaldte Hunden **til** sig og vilde hurtig **fjerne** sig, men skønnede straks, at dette var ugørligt.

En ung Herre traadte ud i det fulde Sollys, som gød sin Glans over hans slanke Skikkelse, den fine, brune Vams, de graa Hoser, den hvide Pibe-krave om hans Hals og funkledede i **Ædelstensknapperne** paa hans Bryst og Ærmer. Han holdt en sort, guldbræmmed Filthat med en hvid Fjer i sin **højre** Haand og bukkede høvisk, men dog ikke meget dybt for hende.

Hans smalle Hoved med det kortklippede, glatte,

brune Haar, de fine og skarpe Træk, den bøjede Næse, de smalle Læber, til Dels skjulte af det tynde Mundskæg, og Fipskægget paa den spidse Hage belystes stærkt af Solen og gjorde Indtrykket af dette ejendommelige Fysiognomi meget levende; men Virkningen forhøjedes endnu mere ved det baade skælmske og funklende Blik fra de **smaa**, brune Øjne, der hvilede paa Anna Hardenberg, idet hun med en dyb Nejen svarede paa hans Hilsen.

Saa ærbødig kunde en fribaaren Jomfru, som hun, kun hilse en fyrstelig Person, og det var da ogsaa Kongens Søn, der stod for hende, Hertug Frederik, han som snart skulde bestige Tronen under Navnet Kong Frederik den Anden.

Med hurtige og lette Trin gik han hen til hende og sagde:

«For Gud, Jomfru Anna, I er saa vel vogtet, som nogen Ungmø kan ønske sig det. Samson evner ej blot at væрге for eder, men at gøre Fanger. Hvoraf dog mon Dyrets fjendtlige Sindelag mod **mig?**»

Anna, som havde genvundet sin Fatning og den stolte Holdning, som var hende ejendommelig, svarede smilende:

c Samsons store Troskab gør ham uskønsom, Eders Naade I Et umælende Dyr gør ikke Forskel paa **Mennesker.**»

«**Sikkerlig** dog paa Venner og **Fjender,**» svarede Hertugen, idet han strøg sit Mundskæg. « Forlad mig det, men det tykkes mig næsten, at Dyret tager sig sin Herres Bestilling paa, som er at vogte paa hvert af mine **Skridt;** og vilde jeg dog gerne skaanes for slig Røgt, naar han ikke er til Stede **selv.**»

Anna saa studsende paa Hertugen og vidste aabenbart ikke, om hun skulde tage dette for Alvor eller Spøg. Hans Blik hvilede brændende paa hende, saa at hun sænkede sit mod Jorden, idet han vedblev:

« Saa har og eders Farbroder næsten ganske forment os Glæden af eders Selskab, Jomfru Anna, og vogtet paa eder lig en Drage. Et lykkeligt Møde

er da dette, her mellem blussende Roser! Jeg gik herind, led ved Boldspillet, og lader nu **de** andre ende det uden mig. Jeg kom for at søge **Ensomhed**; men Gud være takket, som har undt mig saa lifligt **Selskab**! Gaa vi en liden Gang gennem Haven med hinanden — om da Samson tillader det?»

Anna fæstede et forskende Blik paa det stolte og muntre Aasyn, der var vendt imod hende, og tøvede et Øjeblik med Svaret.

«Som Eders Naade **vil,**» svarede hun endelig, men hendes Røst lød lidt usikkert. «Følg **mig,**» raabte hun derpaa til **Zwonnike**, som stod noget derfra, «og hold Samson hos **dig!**»

Denne sidste Befaling viste sig imidlertid ganske unyttig. Samson tog Post bag sin Herskerinde; den fulgte hende lige i Hælene, gik, naar hun **gik**, og standsede, naar hun standsede.

Zwornicke mente vel, at under disse Omstændigheder var hendes Nærværelse ganske **overflødig**; hun blev staaende paa samme Plet og saa efter de bortgaaende med et bredt Grin; men det var forklarligt nok, at hendes Ulydighed ikke blev bemærket, thi de Ord, som nu lød i Anna Hardenbergs Øren, fængslede aldeles hendes Opmærksomhed.

«Jeg tænker om eder, Jomfru **Anna,**» sagde Hertugen, «at I er ikke en **Jomfru** med et tungt Sind, tvært derimod med et glad Hjerte og barnlig Hu. Grunt nok da at stænge eder inde, som eders Farbroder gør. Havde han været til Huse, I vilde ikke have vovet eder her ned i Abildhaven — ej **saa?** Eders Blik svarer mig ja og —»

«Eders **Naade,**» sagde Anna, idet hun afbrød Hertugen, «jeg beder eder, fat ikke Nag til min kære **Farbroder!**»

«**Nu,**» svarede Hertugen, «sig mig da, hvilke Grunde jeg har til at elske **ham!**»

«**Mangfoldigel!**» svarede Anna med Varme. «**Ær-**ligere, bedre eller mere gudfrygtig Mand har ikke

traadt paa denne Jord, og han er eders Naade og det ganske kongelige Hus af Hjertet **hengiven.**»

«I taler den gamle Stivnakkes Sag **vel,**» sagde Hertugen. «For Gud, jeg ærer og agter ham højligt; kunde jeg blot have ham lidt mere **kær!**»

«Sig **mig,**» bad Anna, «hvad det er, som tillukker Eders Naades Hjerte imod **ham!**»

«**Let** nok at sige det,» svarede Hertugen; «**men** I mærkede jo alt før, hvad jeg tænker. Han bruger fuldt ud den Myndighed, min Fader Kongen har givet ham over mig, og er saa nidkær og mistænksom, at mig levnes ingen Frihed; og jeg er, naar Sandheden skal siges, trods al **Ærbødighed,** der vises mig, dog i samme Kaar som en **Fange** med Lænke om Haand og **Fod.**»

Da Anna tav og saa forlegen ned for sig, udbrød Hertugen i en temmelig bydende Tone:

«Tal, Jomfru Anna! Sig, hvad I tænker derom!»

«**Svært** for mig at dømme i den **Sag,**» svarede hun og saa til Hertugen med et sky Blik. «Hvad man ikke kender i sin Grund og kun ser paa **Overfladen,** derom bør man helst tie. Dog, siden Eders Naade begærer Svar, tør jeg ikke fordølge, at mig bæres for, at Eders Naade lever et **glad** og frit Liv her paa Malmøhus med eders Sinder og **Venner.**»

Hertugens Øjne funkledede og han udbrød **heftigt,** idet han brat standsede sin Gang:

«Tænk I saa ringe om mig, at I mener, at jeg ikke eftertragter noget større og bedre end **dette?**»

Anna saa ham kækt ind i Øjnene og **svarede:**

«Visselig tror jeg det om Kong Kristians Søn- og Rigernes vordende Konge. Dog, Eders Naade, hvad Magt ligger der paa, hvad jeg **tænker?** Tal til Mænd derom og frist mig ikke til i min **Ukyndighed** at give flere Svar, som maa fortørne **eder!**»

«Ikke er I **ukyndig,**» svarede Hertugen med et varmt Blik; «nej, saa vel lært en Jomfru, **som**

kun faa, og har I dertil muligvis af Naturen større Forstand end manges **Graaskæg**, som sidder i Rigens **Raad.**»

Nu lo Anna og udbrød:

«Ej, man skal se, at naar Eders Naade vorder Konge, da sætter I mig ind i **Raadet!**»

Hertugen saa paa hende, ganske overvældet af hendes Ynde og af den klare Klang i hendes Latter. Derpaa svarede han med Lune:

«Jeg gør det nu straks! For Tiden ligger mit Rige og mit Herredømme i Maanen, og hvo kan vel bedre staa mig bi i at regere der, end en ung, skøn Jomfru, hvis Drømme sikkert tit og ofte føer hende **didop?**»

Hans Mine blev dog straks derpaa alvorlig; han vinkede hende hen til en nærstaaende Bænk, saa sig i det samme om med et hurtigt og mistænksomt Blik, som om han vilde forvise sig om, at der ingen Lurere var i Nærheden, tog derpaa Plads ved hendes Side og sagde:

«**Ingenlunde** var det min Hensigt at slaa Gækken løs og drive Spøg med eder. Vid, kære Jomfru Anna, at en Fyrste ofte er i de Kaar, paa den ganske Jord ikke at have en eneste Ven, for hvem han uden Sky og med Tryghed kan aabne sit Hjerter. Saalunde er det netop med **mig.**»

Anna saa paa ham med et spændt Blik, idet han vedblev:

«**End** dog jeg endnu kun har lidet eller intet at raade over, saa mærker jeg dog, at mine Sinder, dem I kaldte mine Venner, især **eftertragte** nu eller siden at vinde Ære og Fordel hos mig og mene endda paa lidet nær at være saa god en Mand, som jeg; thi store er i vore Lande Underdanernes Friheder og Rettigheder. **Min** kære Fader, Gud **signe** ham, maa vel bekende det; hans Hænder ere bundne, som mine engang ville vorde det. — I har et Ord paa Læben — sig **det!**»

«**Tvende,**» svarede Anna, idet hendes Kinder

blussede; c først dette, hvad jeg engang hørte Farbroder sige, at Kongen i Danmark har stor Magt, om han vil bruge den; **dernæst** at Eders Naade uden at ville det gav samme Mand en stor Ros, idet I lastede andre, fordi de kun eftertragtede Ære og Fordel hos eder. Hans Strengthed, som I før beklagede eder over, er Bevis paa, at han sætter Samvittighedens Lov og sin Pligt over Gunst og **Gave.**»

Hertugen hensank et Øjeblik i Tavshed og sagde derpaa med sit mildeste Smil:

«**Hav** Tak for de **Ord!** Jeg skal mindes dem, naar jeg fristes til at vorde ubillig. **Hav** Tak, Jomfru Anna, fordi I talte oprigtig til **mig!**»

Derpaa greb han hendes Haand, holdt den mellem sine og sagde:

«Gør ofte saa! Og eftersom det har været mig forment at finde en Ven, til hvem jeg kunde tale frit, vil da I nu og altid være mig en trofast **Veninde?**»

Et troskyldigt, barnligt Blik mødte hans, og hun svarede med sit elskeligste Smil:

«**Hjertensgerne** vil **jeg** det! **Dog,**» føjede hun til, «er dette for stor Ære for **mig!**»

Men han svarede med bevæget Røst:

«**Hav** Tak for det **«hjertensgerne»** og se nu i mig kun en broderlig **Ven!**»

Dog førte han i det samme hendes Haand til sine Læber og kyssede den med en Elskers Fyrighed. Hun blev blussende rød, drog **Haanden** hastig til sig og rejste sig brat.

«**Gaa** ikke fra mig **nul!**» bad han bønlig, idet han sprang op.

cEders **Naade!**» udbrød hun, idet hun saa paa ham med et taareblendt Blik, og al Farve veg fra hendes Kinder.

Derpaa gik hun, men han fulgte efter.

cNu, nu, ræddes ikke for mig, fordi jeg blev lidt **ivrig!**»

Hun gik i Tavshed ved hans Side, mens han taledede flere beroligende Ord til hende; men hun hørte dem næppe; thi det brændende Kys paa hendes Haand havde gydt Ild i **hendes unge** Blod, og det gærede i hendes Indre. Dog blev Hertugen var, at der **efterhaanden** kom Ro over hendes ædle Træk, og at hendes Blik klarede. Havde han kunnet læse i hendes Hjerte, vilde han undret sig over hendes Viljestyrke; thi uagtet det, der hidtil havde ligget i hendes Hjerte som en Spire under Muld, pludselig var brudt frem, og hun følte, at hun elskede, var hun dog i Stand til at tænke, og hendes Tanker vare **disse** :

Hertug Frederik har et godt Lov paa sig som en ridderlig Yngling, der stedse agtede og ærede Kvinderne; og hvad kan jeg vente mig andet af Danmarks vordende Konge uden Venskab? Han mente kun det, jeg vil tro derpaa og handle **derefter!**

De vare nu komne til en lille Høj, hvorfra der var Udsigt til Engen, hvor Herrerne spillede Bold, og det var Anna en Lettelse, at der tilbød sig en Genstand for en rolig Samtale.

Man saa en halv Snes unge Mænd i fuld Leg og saa muntre og ivrige, som om de vare Drengene. Der var Ejler Hardenbergs Søn Erik, Hack og Jens Ulfstand, Olof Mouritsen Krognos og hans Frænde, Erik **Rosenkrantz**, Oluf Daa og flere, alle Hofsinder i Hertug Frederiks Brød, men dog egentlig Ejler Hardenbergs Befaling undergivne.

Hertugen og Anna morede sig ved at se paa Spillet og gjorde deres Bemærkninger om dets Gang. Til sidst blev Bolden af en sikker Haand kastet usædvanlig højt, og Hertugen udbrød:

«Et godt Slag det? Eders Fætter Erik har en stærk og sikker **Haand.**»

«**Om** ham mener jeg **ellers,**» svarede Anna, «at han er Eders Naades **Ven.**»

Og saaledes førte hun selv uforsigtig Samtalen tilbage i det gamle, farlige Spor.

«Saamænd,* svarede Hertugen; «dog er han fornemmelig sin Faders Søn, og Ulvens ene Ørelap i hans Vaabenskjold er ham vel mere værd end Rigets ganske **Vaaben.**»

cDer dømmer Eders Naade uretfærdig og **haardt,**» udbrød Anna og tilføjede med Varme: «**alle** Mænd af min Slægt ere Kongen tro og hengivne og elske deres **Fædreland.**»

«Ej, der drat Oluf **Daa,**» udbrød Hertugen, som ufravendt fulgte Spillets Gang.

«**Det** sølle Skrog,» sagde Anna i en medlidende Tone, «**stedse** kommer han **tilkort**!»

«**Endogsaa** naar han er **ædru,**» føjede Hertugen til. «Dog troede jeg,* vedblev han med et skælmisk Blink fra sine **smaa** Øjne, «at han er **eders** Ven.*

«**Saamænd,**» svarede Anna koldsindig; «**vi** mødtes i vor Barndom, og han var en kort Tid min Legebroder.*

«Rygtet lyver da,* sagde Hertugen, «**som** vil vide, at I er udset til at vorde hans **Fæstemø?**»

Anna lo hjertelig og svarede muntert:

«Nej, der skød Eders Naade Maalet **forbi!**»

«Nu,» vedblev Hertugen med et stikkende Blik, cjeg rammer det vel dog til sidst, al den Stund at en maa der vel være, til hvem eders eller eders Slægts Hu staar. Det første, Forældre og Frænder tænke paa med en ung Jomfru — somme Stunder og med en Ungersvend, jeg kan tale noget derom — er at give hende bort eller skaffe ham en Hustru. Mon han, den udkaarne, er en af Flokken **dernede?**»

Anna skiftede Farve og gav et Svar, som kun til Hælvtten var Sandhed.

«Mit Hjerte er frit, Eders **Naade,**» sagde hun, «og end gav ingen min Haand bort.*

«Ej **sel!**» raabte Hertugen, «der fik Oluf Krognos Bolden i Nakken. Sig mig, hvad tænker I om **ham?**»

«Han er ærlig og **god,**» svarede Anna og saa derpaa hen for **sig** med et tankefuldt Blik.

«**Kold som Is,**» sagde Hertugen i en **skarp** Tone; «jeg lider ham ej!»

I det samme opdagede Anna, at Boldlegen var til Ende, og at **Hofsinderne** brød op.

«**Nu** maa jeg fort, **Eders Naade!**» udbrød hun og løb ned ad Højen, men Hertugen var straks ved hendes Side.

«**Hvor er Zwonnike?**» raabte Anna, idet hun standsede og saa sig om.

«Hun er sikkerlig ikke sunken i **Jorden,**» svarede Hertugen med et Smil, «**enddog** hun ser en Troldkvinde lig og mulig kunde gøre **det.**»

«**Nu** byder jeg Eders Naade **Farvel!**» sagde Anna, idet hun med Ynde nejede for ham.

«Forund mig dog,* svarede Hertugen, «at ledsage eder et lille Stykke af Vejen! Det haster ikke med at skilles; det vil tage Tid, inden Sinderne naa herind.*

Hun gik hurtig videre uden at svare.

«**Il** ikke saa,* sagde Hertugen, «**Samson** bliver urolig, tænker **maaske,** at I flygter for mig, og falder mig i Struben.*

Anna standsede og udbrød med bankende Hjerte og usikker Røst:

«**Eders** Naade, vær nu god og lad mig fare med **Fred!**»

Hertugen syntes ikke at høre hendes **Bøn**; han havde givet sig i Lag med Samson, kaldte Hunden hen til sig, og mod Forventning kom den. Den hang med Hovedet og gav intet Tegn paa Ven-skab eller Sympati, men taalte dog, at den fyrstelige Haand klappede den.

«**Ej sel!**» udbrød Hertugen, «**dette** er dog et Fremskridt. Tak, Samson, at du tillader, at jeg klapper dit **kongelige** Hoved! I Sandhed, Samson er som en **Konge, blandt** Dyrene og værdig at være en Fyrstes Ven; dertil er han eders Ven,

Jomfru Anna; og skal det fra nu af være mit **Formaal** at vinde Samsons Hjerte!»

Anna stod et Øjeblik som en Støtte og stirrede paa Hertugen med et tilsløret Blik, som om hendes Sanser vare omtaagede og al hendes Kraft lammet. Da hørte hun Zwonnikes skraldende Latter paa temmelig nært Hold og **derpaa** Lyden af Mandsrøster. Hun fór sammen, vendte sig brat og ilede derfra, fulgt af den gøende Samson.

Dog sagtnede hun snart sine Skridt, thi hun var ikke kommen langt, førend hun saa, hvad der var paa Færde. Kældersvendene dækkede Bord i det store Lindelysthus, og Zwonnike stod hos og sladrede med dem.

«Fedt maa det Land Pommern være, hvor I er kommen **fra,**» sagde Kældersvenden Jonas til hende. «Ere alle Kvinder der saa vel ved Magt som I, **Zwonnike?**»

«I **maatte** ønske eder noget af mit Kød, **Jonas,**» svarede Zwonnike og blev rød i sine brune Kinder, «I som ikke er tykkere end en **Hasselkæp.**»

«**Nu,** I er fager nok paa eders **Vis,**» svarede Jonas med et Grin, «og undrer det mig saare, at I end ikke har fundet en **Fæstemand.**»

«**Holder** nu **Fred,**» sagde Hertugens Kammer-tjener Hans Spiegel, som kom til, ledsaget af **Liv-**skytten, Kæmpen Erland, der bar et stort **Sølv-**drikkekar, fyldt med **Rinskvin.**

«Giv hende en Taar af Mosten, saa vorder hun sød og mild,» sagde en anden af Svendene.

«Saamænd,» svarede Jonas; «**Kanden** er dog dog ved at flyde over. Saa og et lille Bæger til **mig!** Min Hals er svar tør, og da drikke Zwonnike og jeg **Forlig.**»

«Zwonnike!» kaldte i det samme Anna Hardenbergs Røst, og den lød skarp og streng.

Zwonnike gjorde et Hop, og Svendene rettede sig, idet de ærbødigt hilste Jomfru Anna, som hurtig gik forbi.

Der vankede ingen Skænd til **Zwonnike**, men hun havde ondt ved at følge sit Herskab. Lykkelig og dog med Hjertet fuldt af Angest, stolt af sin nyfødte Kærlighed og dog skamfuld ilede Anna op paa Slottet. Dog tilkæmpede hun sig paa Vejen Fatning, og da hun traadte ind til Sofie Lykke, kunde dennes spejdende Blikke ikke opdage noget Spor af Sindsbevægelse paa hendes Aasyn.

Andet Kapitel.

En Sommerrus.

Omtrent i samme Øjeblik, som Zwonnike lukkede Havelaagen efter sig og sit Herskab, traadte **Hofsinderne** muntert og under højrrøstet Samtale ind i Haven fra den modsatte Side.

De vare alle unge Mænd, de fleste af dem omtrent jævnaldrende med Hertug Frederik, som nylig havde fyldt sit fire og tyvende Aar. Dog var to af dem, nemlig Erik Hardenberg og Frants Bilde, flere Aar ældre, og den yngste af dem alle, Oluf Krognos, havde først fyldt sit tyvende Aar.

Nogle af dem, som den sidstnævnte, vare uerfarne Ynglinge og skulde først i denne Hoftjeneste vinde deres Sporer, andre derimod vare alt Mænd af Erfaring.

Dette **maatte** siges om den ældste, Frants Andersen Bilde, en slank Mand, lille af Vækst, blond og med livligt og frisk Ansigt, der gav ham Udseende af at være yngre, end han var. Han havde som lille Dreng prøvet at blive flere Aar nede i Tyskland.

Dog var vel Hak Ulfstand, en høj og svær Yngling med grove Ansigtstræk, kulsort Haar og